

Arrest

nr. 111 618 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 juli 2013.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat J. VANHALSTen van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 augustus 2009 dient de verzoekende partij, samen met haar partner en minderjarige zoon een asielaanvraag in.

Op 11 december 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de verzoekende partij, alsook ten aanzien van haar partner, de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 20 december 2012 wordt in hoofde van de partner van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues) genomen. Het beroep van de partner van de verzoekende partij tegen dit bevel is gekend bij de Raad onder het rolnummer 118 256.

De bestreden beslissing genomen in hoofde van de verzoekende partij betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 januari 2013 stelt de verzoekende partij, net als haar partner, beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 10 april 2013 weigert de Raad de verzoekende partij, alsook haar partner, zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest met nummer 100 726.

Op 22 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues). Het beroep van de verzoekende partij tegen dit bevel is gekend bij de Raad onder het rolnummer 127 627.

Op diezelfde dag wordt tevens in hoofde van de partner van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues) genomen. Het beroep van de partner van de verzoekende partij tegen dit bevel is gekend bij de Raad onder het rolnummer 127 600.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 28 juni 2013 het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”. Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Bij arrest nr. 100726 van 10 april 2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Voor zover de verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM opwerpt stelt de Raad vast dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus werd bij de behandeling van de

asielaanvraag getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat haar minderjarige zoon, noch haar echtgenote, haar niet kan vergezellen naar haar land van herkomst. Ook ten aanzien van haar echtgenote werd immers een bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 20 december 2012. Een scheiding van de gezinsleden is dus niet aan de orde. Zij maakt, voor zover zij de schending van artikel 8 EVRM zou aanvoeren, deze schending dan ook niet aannemelijk."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 13 juli 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 10 september 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 28 juni 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat er eveneens tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 april 2013 een verzoekschrift werd ingesteld, dit op 22 mei 2013. Van dit verzoekschrift is volgens de verzoekende partij geen spoor te vinden in het administratief dossier, na raadpleging hiervan. De verzoekende partij legt dan ook een kopie neer van deze verzoekschriften in beide zaken, met bewijs van verzending en een schoolattest van het minderjarige kind. De ontbrekende identiteitsdocumenten werden bij het verzoekschrift van 22 mei 2013 gevoegd. Zij stelt dat het kind ongeveer 4 jaar is en hier naar school gaat, zodat het in die omstandigheden moeilijk is het land te verlaten. De verzoekende partij meent hierom een belang te hebben bij de voortzetting. De verzoekende partij merkt tevens op dat er eerstdaags – voor het einde van de maand - een nieuwe asielaanvraag zal ingediend worden daar de toenmalige ontbrekende stukken er nu zijn. De verzoekende partij vraagt de opschorting van de behandeling van huidige zaak tot de nieuwe nog in te dienen asielaanvraag zal zijn behandeld.

De verwerende partij stelt dat het beroep van 22 mei 2013 niets te maken heeft met de huidige procedure en dat hiermee geen rekening kan worden gehouden. Het betreft een latere procedure en heeft geen invloed op de huidige bestreden bevelen die werden genomen in het kader van een gebonden bevoegdheid. De verwerende partij stelt geen uitspraak te kunnen doen over de identiteitsstukken en meent dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan belang.

De verzoekende partij repliceert dat het belang dit aan te halen zich situeert in het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken later een identiek bevel opstelde, er zou daarom geen rekening moeten worden gehouden met huidig bevel, wel met het tweede beroep tegen het nieuwe bevel doch de identiteitsstukken waren niet aanwezig.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf.* RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.5 Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 10 september 2013, zoals hoger weergegeven, kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Hierop werd immers reeds uitdrukkelijk gewezen in de beschikking van 28 juni 2013 zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest.

2.5.1 Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat er eveneens tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 april 2013 een verzoekschrift werd ingesteld en dit op 22 mei 2013. De verzoekende partij duidt er vervolgens op dat van dit verzoekschrift geen spoor te vinden is in het administratief dossier, na raadpleging hiervan. Er dient opgemerkt dat de verwerende partij, ingevolge het aangetekend schrijven van 25 februari 2013 vanwege de griffie waarbij zij in kennis wordt gesteld van huidig beroep en verzocht wordt om het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen in te dienen, het administratief dossier in voorliggende zaak aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft overgemaakt op 28 februari 2013. Naar analogie met het bepaalde in

artikel 39/57, § 2, 2° van de vreemdelingenwet wordt de verwerende partij geacht voormelde aangetekende brief ten laatste op 28 februari 2013 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de termijn blijkens voornoemde bepaling begint te lopen, zodat de laatste nuttige dag voor de indiening van het administratief dossier 7 maart 2013 was. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet als zou de verwerende partij, naast de stukken van het administratief dossier zoals tijdig ingediend op 28 februari 2013, nog andere gegevens hebben overgemaakt. Daarnaast leren zowel de elektronische rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de verklaringen van de verzoekende partij ter terechtzitting en de door haar aldaar neergelegde stukken, met name een kopie van dit verzoekschrift waarbij het chronologisch latere bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 22 april 2013 wordt aangevochten, alsmede het bewijs van verzending ervan, dat de verzoekende partij dit volgend beroep slechts heeft ingesteld op 22 mei 2013. Dit beroep is gekend bij de Raad onder het rolnummer 127 627. Daargelaten de vaststelling dat het administratief dossier zoals dit werd ingediend naar aanleiding van huidig beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 3 januari 2013, gelet op voorgaand chronologisch verloop, onmogelijk stukken betreffende een later ingediend beroep van de verzoekende partij tegen een ander, chronologisch later bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker kon bevatten, dan wel dat laattijdig ingediende informatie uit de debatten wordt geweerd, dient inderdaad te worden vastgesteld dat het administratief dossier geen stukken bevat aangaande dit door de verzoekende partij later ingestelde beroep tegen een chronologisch later genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Hoe dan ook, de stukken van het administratief dossier laten de Raad, gelet op het gestelde in voornoemde beschikking van 28 juni 2013 en het betoog ter terechtzitting naar aanleiding van de vraag tot horen van de verzoekende partij, toe om een uitspraak te doen in onderhavige betwisting. Zoals verder zal blijken, wordt ter terechtzitting ook niet aangetoond dat een stuk ontbreekt in het administratief dossier dat in onderhavige betwisting van belang is. De Raad kan dan ook slechts concluderen dat de rechten van de verzoekende partij niet geschonden zijn door de samenstelling van het administratief dossier zoals ingediend op 28 februari 2013 en dat de Raad er niet door belemmerd wordt om in deze uitspraak te doen.

2.5.2 Waar de verzoekende partij verder stelt dat het belang om het latere beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 22 april 2013 aan te halen, zich situeert in het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken later een identiek bevel opstelde en meent dat daarom geen rekening zou moeten worden gehouden met huidig bevel en wel met het tweede beroep tegen het nieuwe bevel, doch dat de identiteitsstukken niet aanwezig waren, dient er vooreerst op gewezen dat in de mate waarin de verzoekende partij kritiek uit op voormelde niet in het geding zijnde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}) van 22 april 2013, deze kritiek niet pertinent is naar aanleiding van voorliggend beroep, alwaar slechts het bevel van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}) van 3 januari 2013 aan de orde is. De verzoekende partij dient haar grieven gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 april 2013 in het kader van het door haar ingestelde beroep op 22 mei 2013 uiteen te zetten. Voormelde kritiek kan dan ook niet leiden tot de nietigheid van de huidige bestreden beslissing. Bovendien toont de verzoekende partij bij het duiden op een hangende procedure die bovendien niet schorsend is, niet aan te dezen wel over het wettelijk vereiste belang te beschikken.

Wat vervolgens de door de verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde “*identiteitsdocumenten*” betreft, wijst de Raad erop dat de wettigheid van een beslissing dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van deze beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij deze stukken niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst neergelegd ter terechtzitting van 10 september 2013, meer bepaald als bijlage van het eveneens neergelegde verzoekschrift waarbij het chronologisch latere bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 22 april 2013 wordt aangevochten. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Hetzelfde geldt voor het schoolattest van haar minderjarige kind, dat eveneens werd neergelegd middels de bijlage van het eveneens neergelegde verzoekschrift waarbij het chronologisch latere bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 22 april 2013 wordt aangevochten. Waar de verzoekende partij hierbij nog de loutere verklaring uit dat het kind ongeveer 4 jaar oud is en in België naar school gaat, zodat het in die omstandigheden moeilijk is het land te verlaten en zij meent hierom een belang te hebben bij de voortzetting van huidige procedure, toont zij niet aan dat haar kind niet de nodige scholing kan verkrijgen in het land van herkomst. Daarbij dient opgemerkt dat de bestreden beslissing tevens geldt voor het minderjarige kind en dat in hoofde van de partner van de verzoekende partij een gelijkaardige beslissing werd genomen, zodat niet kan worden voorgehouden dat de

gezinssituatie in het gedrang zou komen, noch dat met het bestaan van het kind geen rekening is gehouden. Zij kunnen immers samen het grondgebied verlaten. Tenslotte dient erop gewezen dat de verzoekende partij te dezen hoe dan ook niet kan remediëren wat, althans naar de verklaringen van verzoekende partij, fout liep in haar asielaanvraag, dan wel wat haar beroep ingesteld tegen het chronologisch latere bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 22 april 2013 tekort komt. Er dient hierbij nogmaals te worden benadrukt dat het betoog ter terechtzitting naar aanleiding van de vraag tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

Waar de verzoekende partij er dan ook op wijst dat er eerstdaags – voor het einde van de maand - een nieuwe asielaanvraag zal ingediend worden daar de toenmalige ontbrekende stukken er nu zijn en zij om de opschorting van de behandeling van huidige zaak verzoekt tot de nieuwe nog in te dienen asielaanvraag zal zijn behandeld, kan slechts worden vastgesteld dat zij deze nieuwe asielaanvraag (nog) niet daadwerkelijk heeft ingediend en dient opgemerkt dat deze hoe dan ook na de bestreden beslissing die dateert van 3 januari 2013, zal worden ingediend. Bijgevolg kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing of hierover niet te hebben kunnen motiveren. Er dient op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Daarenboven schort het louter indienen van een asielaanvraag hoogstens de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing op.

In de mate waarin de verzoekende partij de Raad er hierbij om verzoekt haar verblijfssituatie opnieuw te beoordelen, dan wel haar recht op de toekenning van een bijzonder statuut, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de (feitelijke) verblijfssituatie, (opnieuw) ten gronde te beoordelen.

2.5.3 De verzoekende partij gaat niet in op de overige aspecten van de beschikking.

2.6 Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 28 juni 2013 werd aangegeven. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond ten aanzien van het enig middel, die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het "*objectiviteitsprincipe*", de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht, evenals dat er sprake zou zijn van overschrijding of afwending van macht en van een beoordelingsfout, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde. Hetzelfde geldt in de mate waarin de verzoekende partij in voormeld enig middel tevens de schending van artikel 3 en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) aanvoert.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET